

Atmung", Berlin, JUL. SPRINGER) blijkt, dat het licht ook in deze uiterst belangrijke kwestie begint door te breken. Hoelang nog zullen de *drenkelingenmoordende drukmethoden* worden aanbevolen en toegepast?

Groningen, 6 Jan. 1913.

G. VAN EYSELSTEIJN.

VOORKOMEN VAN VERDRINKEN OP ZEEBADPLAATSEN. ¹⁾

Hoezeer ik ook met belangstelling het verslag der voordracht van coll. VAREKAMP gelezen heb, moge het mij toch geoorloofd zijn op te merken, dat hij in enkele opzichten zijn blik tot zoover over de Oostergrens gericht heeft, dat hij over het hoofd heeft gezien, wat in het vaderland geschiedt resp. geschiedde. Een niet gering deel van de goede wenschen van coll. VAREKAMP is reeds in vervulling gegaan of gaat in vervulling!

Brochures over de kunst om een drenkeling zwemmende uit het water te halen, en om, zoo noodig, den schijndooden drenkeling weer bij te brengen, worden door de Maatschappij tot redding van drenkelingen reeds gratis verspreid. Deze Maatschappij laat dezen winter cursussen houden in het verleenen van eerste hulp bij drenkelingen.

Het is de bedoeling deze cursussen te verbinden met andere, waarop onderwijs in het zwemmende redden van drenkelingen zal gegeven worden, terwijl in overweging is wedstrijden te organiseeren, waarbij van de verkregen geoefendheid blijk gegeven kan worden.

Coll. VAREKAMP haalt uit een voordracht van prof. G. MEYER (*Berlijn*), den 7en Juli 1911 gehouden, het een en ander over de ontwikkeling van het reddingswezen *hier te lande aan*. Mag ik hem er op wijzen, dat prof. MEYER zijn gegevens ontnomen heeft aan het werk van J. A. KOOL, *Geschiedkundige Beschouwing van de Maatschappij tot Redding van Drenkelingen* te Amsterdam, 1854 en dat van mij, *Eerste Hulp bij Ongelukken*, 1905. Ik vertrouw, dat, als coll. VAREKAMP deze gelezen had, hij ook niet de Hamburgsche voorschriften (1793) aangehaald zou hebben, maar de *Amsterdamsche*, waarvan de Hamburgsche bijna woordelijk overgenomen zijn.

Amsterdam, 8 Januari 1912.

Dr. C. J. MIJNLIEFF.

BRIEFWISSELING.

ALUINHOUDEND BAKMEEL.

De heer G. L. VOERMAN, directeur van het rijksbureau tot onderzoek van handelswaren te Leiden, schrijft ons naar aanleiding van het referaat in No. 2 van dezen jaargang over bovenstaand onderwerp, dat daarin sprake is van een verbod in Europa van aluin in voedsel en dat men uit de eerste zinsnede van dat referaat misschien zou opmaken, dat in Europa geen aluinhoudend bakmeel gebruikt wordt. Dit is, tenminste voor Nederland, allerminst het geval. Genoemde deskundige geeft ons de verzekering, dat hier te lande nog heel wat meel met aluin vermengd verbakken wordt, misschien niet zoozeer tot brood, als wel tot koek en andere lekkernijen. In Nederland bestaat dan ook geen algemeen voor

¹⁾ Zie noot op bldz. 139.